

Roser VIRGILI POLLS

La força de continuar

Història de vida

**« L'experiència és una llanterna
l·ligada a la nostra esquena, que
només il·lumina el camí
recorregut. »**

Confucius

Dedico aquesta obra a :

- Els meus fills, Silvia i Mònica.
- Els meus nets i netes: Marta, Dianna, Alba, Marinna, Iris i Luca.
- Els meus pares, Dolors i Pau.
- El meu germà, Alfred.
- Les meves nebodes Meritxell i Laura, i la seva filla Judith.
- Els meus amics inoblidables: Eva Llinas, Manel Casahuga, Rosa Cases, Ponç Roca, Mary Gómiz i el seu marit, Carles Puigdemont i Casamajor, Xavier Xarbau, Montse Roses, Josep Lluís, Judith Rodergas i Antoni Oliver Teys.
- El meu gendre, Leo Candela.

« Qui no cau, no s'aixeca. »

Proverbi català

PRÒLEG

« Salut i força al canut »

Proverbi català

A vosaltres, els meus fills, els meus nets i netes, i a tots aquells que vindran després de mi...

Si teniu aquest llibre entre les mans, és perquè el temps ha continuat el seu curs i les generacions s'han anat succeint. Aquestes pàgines no són només el relat d'una vida. Són el testimoni d'un camí recorregut, de vegades sota la llum, sovint enmig de la prova, però sempre amb la voluntat de mantenir-me dempeus.

Vaig conèixer ben aviat la fragilitat de l'existència. Als vint-i-un anys vaig perdre el meu pare d'una manera sobtada i inesperada. Aquella ferida va marcar l'inici d'un llarg aprenentatge: el del dolor, l'absència i el coratge. Més endavant vaig formar una família, convençuda que l'amor podia reconstruir-ho tot. Així, dues filles encantadores van venir a il·luminar la meva vida i a donar un sentit nou a cadascun dels meus dies.

Però el destí encara no havia acabat de posar-me a prova. El juliol de 1990, el meu marit va decidir abandonar aquest món, deixant-me sola davant la responsabilitat de criar les nostres filles. Va ser una etapa de profunda solitud. Hauria pogut cedir al desànim, o encara pitjor, a un fatalisme resignat. Hauria pogut rendir-me. Tanmateix, cada matí, la mirada de les

meves filles em recordava la raó per la qual calia continuar.

La vida em va conduir després cap a una relació que, rere les aparences del confort i de l'abundància, amagava la violència i el sofriment. Va ser aleshores quan vaig comprendre que cap riquesa no compensa la pèrdua de la dignitat, de la llibertat o de la pau interior. Malgrat les ferides físiques i morals, malgrat els consells d'aquells que anteposaven els avantatges materials a la integritat, vaig trobar la força de marxar. Aquella decisió va ser una de les més difícils de la meva existència, però també una de les més justes.

Després vaig treballar amb les meves pròpies mans, amb honestedat i perseverança, per oferir a les meves filles tot allò que necessitaven per créixer. Els anys van passar. Les meves nenes es van convertir en dones plenes i realitzades. Van construir les seves pròpies llars i van donar vida a una nova generació. En veure-les avançar pel camí de la vida, vaig comprendre que les meves lluites no havien estat en va.

Si he volgut deixar aquest llibre a la meva descendència, no és per relatar desgràcies ni per despertar compassió. Ho faig per transmetre una convicció profunda: l'ésser humà posseeix sovint molta més força de la

que imagina. Les proves poden ferir-nos, però mai no han de definir-nos. Allò que ens defineix són les nostres decisions, la nostra capacitat d'estimar, d'aixecar-nos després de les caigudes i de continuar avançant quan tot sembla perdut.

M'agradaria que retinguéssiu de la meua història que la dignitat no té preu; que el coratge es manifesta sovint en els gestos més senzills de la vida quotidiana; i que la veritable riquesa no es mesura ni en diners ni en béns materials. Es troba en els vincles que teixim, en els valors que transmetem i en l'amor que deixem com a llegat.

Avui, quan contemplo el camí recorregut, no hi veig únicament llàgrimes i ferides. Hi veig també les victòries silencioses, les mans esteses, els somriures retrobats, els fills convertits en adults i els nets i netes que ja porten dins seu una part de la nostra història.

A vosaltres, que em llegireu demà, us confio aquesta memòria tal com es lliura una torxa encesa. Tant de bo hi trobeu la prova que és possible travessar les tempestes sense perdre l'ànima, i que, al capdavant del camí, l'amor continua essent l'herència més valuosa de totes.

La vostra mare, la vostra àvia, la vostra avantpassada.